

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa G. M.
przeciwko R. G., I. R., T. R., M. D., E. K., S. K. i N. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 3 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z 10 listopada 2021 r., sygn. akt II Ca 115/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Szczecinie na rzecz adw. M. K. wynagrodzenie w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł - podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub

skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 10 listopada 2021 r. (sygn. akt II Ca 115/21) powód G. M. oparł wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, nie publ.). Tych wymogów nie spełnił skarżący upatrując oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) w naruszeniu art. 227, art. 232 i art. 236 k.p.c. w zw. z art. 381 i art. 382 k.p.c. na skutek niewydania przez Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowienia dowodowego w przedmiocie dopuszczenia wnioskowanego przez powoda w apelacji dowodu z opinii biegłego z zakresu neurologii. Podnieć bowiem należy, że powołując się na powyższe uchybienie Sądu drugiej instancji w zakresie zastosowania przepisów postępowania skarżący nie

przywołał żadnych argumentów wskazujących, iż przedmiotowe uchybienie ma swoje istotne przełożenie na rozstrzygnięcie sprawy. Wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniano, że przepis art. 227 k.p.c. określa jedynie, jakie fakty są przedmiotem dowodu, stanowiąc, iż są to fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Twierdzenie, że przepis ten został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę, ma rację bytu tylko w sytuacji, w której wykazane zostanie, iż sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 marca 2018 r., V CSK 215/17, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2022 r., I CSK 327/22, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z 9 lutego 2018 r., I CSK 237/17, nie publ.). W tym kontekście należy uznać, że podnoszone przez skarżącego zarzuty naruszenia przepisów postępowania abstrahują od treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd Okręgowy jednoznacznie wyjaśnił, iż wnioskowany w apelacji dowód z opinii biegłego z zakresu neurologii nie miał znaczenia dla rozstrzygania w sprawie skoro Sady obu instancji ustaliły inny przebieg zdarzenia, który był źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia przeciwko pozwanym, a w konsekwencji przyjęły, że co do zasady nie zachodziły przesłanki uzasadniające odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanych.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O przyznaniu od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie na rzecz adw. M. K. wynagrodzenia tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu - podwyższonego o stawkę podatku od towarów i usług - na stosowny wniosek, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 2 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2, § 8 pkt 6 oraz § 4 ust. 1 - 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 18 ze zm.).